

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/18/2018
Identifikačné číslo spisu: 6017200002
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6017200002.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu: JUDr. B. U., so sídlom D. XX, O., ako správca úpadcu (pôvodného žalobcu): DOBRE MOBILY, s.r.o., so sídlom Panónska cesta 17, Bratislava, IČO: 47 404 116, proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 104218118/2016 z 3. novembra 2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/35/2017-107 z 12. decembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/35/2017-107 z 12. decembra 2017 podľa § 191 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 104218118/2016 z 3. novembra 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobcovi.

2. Rozhodnutím č. 104218118/2016 z 3. novembra 2016 žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 103632932/2016 z 1. augusta 2016, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2013 vo výške 7 818,03 eura, keď správca dane neuznal žalobcovi právo odpočítať si DPH z faktúr vystavených dodávateľom CIC s.r.o. za dodanie tovaru - mobilných telefónov z dôvodu, že žalobca konal v rozpore s ustanovením § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“), keď vierohodne nepreukázal uskutočnenie dodania tovaru od dodávateľa CIC s.r.o. Žalovaný vychádzal aj zo záverov predchádzajúcej daňovej kontroly u dodávateľa, kde došlo k spochybneniu nadobudnutia tovaru

od jeho dodávateľov. Žalovaný mal za to, že v dôsledku spochybnenia vlastníctva tovaru u dodávateľa následná dodávka tohto tovaru žalobcovi nenaplnia skutkový stav skutočného obsahu právneho úkonu podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. a daň uvedená na faktúrach sa stala splatnou iba z titulu jej uvedenia na faktúre podľa § 69 ods. 5 zák. č. 222/2004 Z.z. Žalovaný tiež poukázal na to, že obchodovaný tovar nie je možné identifikovať na žiadnom stupni obchodovania, pretože na dodacích listoch k faktúram sú uvedené len počty kusov mobilných telefónov, avšak faktúry neobsahujú špecifikáciu fakturovaného tovaru formou výrobných čísiel (IMEI).

3. Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení rozsudku uviedol, že správny orgán je v odôvodnení svojho rozhodnutia povinný uviesť právne predpisy, na základe ktorých rozhodol, skutočnosti, ktoré boli podkladom pre jeho rozhodnutie, a úvahy, ktorými bol vedený pri hodnotení dôkazov. Právne posúdenie nestačí objasniť iba citáciou právnej normy, ale je potrebné jej obsah vyložiť, aby bolo zrejmé, aký je vzťah medzi skutkovými zisteniami a právnym posúdením. Povinnosťou odvolacieho daňového orgánu je zaoberať sa odvolacími námietkami odvolateľa a dať na ne odpoveď, pričom je tiež jeho povinnosťou riadne sa vysporiadať s dôkazom, ktorý účastník predloží, hoci až v odvolacom konaní.

4. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný sa žiadnym spôsobom nezaoberal listinným dôkazom, ktorý v odvolacom konaní predložil žalobca, ani nezodôvodnil, prečo naň neprihliadol. Išlo o zoznamy, v ktorých bolo k jednotlivým kusom mobilných telefónov priradené ich výrobné číslo (IMEI), na základe čoho bolo podľa žalobcu možné identifikovať ich následný predaj koncovému zákazníkovi cez registračnú pokladnicu alebo na faktúru. Žalovaný svojím postupom zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti.

5. Ďalej krajský súd poukázal na časť judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vo vzťahu k zamietnutiu práva na odpočítanie dane z dôvodu účasti na daňovom podvode a mal za to, že týmto smerom mal žalovaný doplniť dokazovanie. Pritom zdôraznil dôkazné bremeno správcu dane vo vzťahu k vedomosti pôvodného žalobcu o účasti na daňovom podvode. Správca dane ani žalovaný sa však riadne nezaoberali otázkou vedomosti žalobcu o tom, že sa zúčastňuje na obchodoch, ktorých cieľom bolo získanie daňovej výhody, resp. že ide o transakcie, ktoré sú poznačené daňovým podvodom.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť a navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne navrhol rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Mal za to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP).

7. Sťažovateľ uviedol, že rozhodnutie správcu dane považuje za opodstatnené, čo odôvodnil v preskúmanom rozhodnutí. Krajský súd sa odklonil od procesných a hmotnoprávných postupov daňového konania, ustálených rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Konkrétne ide o zásadu voľného hodnotenia dôkazov a úvahu správcu dane, ktorý dôkaz vykoná a aké závery z neho vyvodí, zásadu unesenia dôkazného bremena daňovým subjektom a nutnosť zaobstaráť si dostatok dôkazných prostriedkov preukazujúcich uskutočnenie zdaniteľného obchodu.

8. K záverom krajského súdu, že správne orgány sa nezaoberali otázkou vedomosti žalobcu o tom, že sa zúčastňuje na obchodoch, ktorých cieľom bolo získanie daňovej výhody, resp. sú poznačené daňovým podvodom, sťažovateľ poukázal na to, že prioritou daňovej kontroly bolo preverenie splnenia zákonných podmienok odpočítania dane z pridanej hodnoty v zmysle § 49 ods. 1 a 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. Žalobca nepreukázal uskutočnenie zdaniteľného obchodu na strane od dodávateľa, čím nebol u dodávateľa preukázaný vznik daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z.

9. Odpočítanie dane je právom platiteľa spojeným s jeho dôkaznou povinnosťou. Prenos dôkaznej povinnosti na správcu dane je iba výnimkou v zmysle súdnej judikatúry, pričom pri preukazovaní je

významný aj charakter zdaniteľného plnenia. Ak daňový subjekt neprejaví náležitú mieru opatrnosti, preberá na seba riziko dôkaznej núdze, ako k tomu došlo aj v tomto prípade.

10. Sťažovateľ prihliadal na všetky zistenia správcu dane, ktoré ho viedli k záveru, že obchodovaný tovar nie je možné na žiadnom stupni obchodovania identifikovať, pretože na dodacích listoch k faktúram sú uvedené len počty kusov fakturovaného tovaru (mobilných telefónov) a faktúry neobsahujú špecifikáciu tovaru formou výrobných čísel. Žalobcovi nič nebránilo, aby pred vyrubení dane správcovi dane predložil daňové a účtovné doklady a dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia.

11. Podľa sťažovateľa postupoval správca dane v úzkej súčinnosti so žalobcom aj inými osobami, žalobca bol riadne oboznámený a vyrozumený o skutočnostiach zistených pri daňovej kontrole a bolo mu umožnené vyjadrovať sa k nim. Žalobca sa v priebehu daňovej kontroly k zisteným skutočnostiam nevyjadroval, nepredložil žiadne doklady a dôkazy, ktoré by vyvrátili pochybnosti správcu dane o realnosti deklarovaného obchodu.

12. Sťažovateľ v odvolacom konaní zistil, že dodávateľ (CIC s.r.o.) nedodal predmetný tovar a ani žalobca nepreukázal, že práve tento subjekt bol dodávateľom tovaru. Preto zo zdaniteľného obchodu daňová povinnosť nevznikla z titulu dodania tovaru podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z., ale povinnosť platiteľa (dodávateľa) platiť daň vznikla z titulu vystavenia faktúry, na ktorej uviedol daň (§ 69 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z.). Ekonomickým dôvodom obchodnej transakcie nemôže byť odpočítanie DPH z faktúr, ktoré nezodpovedajú skutočnému dodaniu tovaru.

13. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že závery krajského súdu sú správne a kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, preto žiadal, aby ju najvyšší súd zamietol. Uviedol, že si preveril svojich obchodných partnerov, nemá však povinnosť ani možnosť preverovať subdodávateľov, pričom správca dane založil svoju argumentáciu na tom, že subdodávatelia postupovali protiprávne a sú nekontaktní. Poukázal na to, že uvedenie výrobného čísla alebo iného unikátneho identifikátora mobilných telefónov nie je podľa platných právnych predpisov povinnou obsahovou náležitosťou faktúry ani iného účtovného dokladu, preto žalobca nemohol odmietat' či spochybňovať faktúry od dodávateľa. Mal za to, že mu to nemôže byť na ťarchu, najmä v situácii, keď bol schopný a ochotný preukázať dodanie tovaru aj inak, a to predložením zoznamov, z ktorých je možné jednoznačne zistiť a preveriť realnosť dodania predmetného tovaru dodávateľom. Ak žalobca tovar predal, musel mu ho niekto dodať, a ak mu ho nedodal niekto iný, s ohľadom na okolnosti to musel byť deklarovaný dodávateľ. V zoznamoch priradil pôvodný žalobca k jednotlivým kusom mobilných telefónov ich výrobné číslo (IMEI), na základe ktorého je možné identifikovať ich následný predaj koncovému zákazníkovi cez registračnú pokladnicu alebo na faktúru.

14. V priebehu konania o kasačnej sťažnosti kasačný súd zistil, že došlo k vyhláseniu konkurzu na majetok pôvodného žalobcu (DOBRE MOBILY, s.r.o., so sídlom Panónska cesta 17, Bratislava, IČO: 47 404 116) uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8K/68/2018 zo 17. októbra 2018, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 206/2018 dňa 24. októbra 2018. Uznesením č.k. 8K/68/2018-164 z 11. februára 2019, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 34/2019, ustanovil Okresný súd Bratislava I do funkcie správcu JUDr. B. U., so sídlom D..

15. Kasačný súd oznámil sťažovateľovi aj správcovi, že konanie bolo ipso iure prerušené podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), pričom v konaní je možné pokračovať iba na návrh správcu v zmysle § 47 ods. 4 zákona o konkurze.

16. Dňa 2. apríla 2019 bol kasačnému súdu doručený návrh správcu na pokračovanie v konaní, na základe ktorého kasačný súd v konaní pokračoval s tým, že žalobcom namiesto pôvodného žalobcu sa stal v zmysle § 47 ods. 4 zákona o konkurze správca.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. SSP

preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

18. Podľa § 19 ods. 1 vety prvej a druhej zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

19. Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

20. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

21. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

22. Podľa § 63 ods. 2 daňového poriadku rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

23. Podľa § 63 ods. 5 daňového poriadku rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

24. Podľa § 72 ods. 4 písm. d) daňového poriadku odvolanie musí obsahovať okrem náležitostí podľa § 13 aj dôkazy preukazujúce odôvodnenosť odvolania, ak sa v odvolaní nenamieta len rozpor s právnymi predpismi; ak je to možné, daňový subjekt predloží aj listinné dôkazy.

25. Podľa § 74 ods. 2 daňového poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové či právne okolnosti účastníkom konania neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, odvolací orgán na ne pri rozhodovaní prihliadne; odvolací orgán nie je viazaný len návrhmi účastníka konania a môže zmeniť odvolaním napadnuté rozhodnutie aj v jeho neprospech. V rámci odvolacieho konania môže odvolací orgán výsledky daňového konania dopĺňovať, odstraňovať chyby konania alebo toto doplnenie alebo odstránenie chýb uložiť správcovi dane s určením primeranej lehoty.

26. Podľa § 74 ods. 3 daňového poriadku odvolací orgán je oprávnený vykonávať v rámci odvolacieho konania dokazovanie, ak to považuje za potrebné. Ak odvolací orgán vykonáva dokazovanie, je povinný pred vydaním rozhodnutia o odvolaní umožniť účastníkovi konania oboznámiť sa s výsledkami vykonaného dokazovania.

27. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tvrdil, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia a dopustil sa aj odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Pri posudzovaní

relevantnosti sťažnostných bodov je potrebné identifikovať, z akých dôvodov krajský súd rozhodol tak, že zrušil rozhodnutie sťažovateľa. Potom je namieste skúmať, či sťažovateľom uvádzaná argumentácia spochybňuje toto právne posúdenie.

28. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že za hlavnú a rozhodujúcu skutočnosť pre zrušenie napadnutého rozhodnutia považoval krajský súd jeho nepreskúmateľnosť, ktorú videl v tom, že sa žalovaný nezaoberal listinným dôkazom, ktorý predložil žalobca v odvolacom daňovom konaní. Krajský súd vadu nepreskúmateľnosti videl aj v tom, že sa správne orgány riadne nezaoberali otázkou vedomosti pôvodného žalobcu o tom, že sa zúčastňuje na obchodoch, ktorých cieľom bolo získanie daňovej výhody, resp. sú poznačené daňovým podvodom.

29. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti argumentuje proti prvému konštatovanému dôvodu nepreskúmateľnosti iba nepriamo, keď na jednom mieste poukazuje na zásady voľného hodnotenia dôkazov a objektívnej pravdy, vrátane tvrdenia, že je na správcovi dane vykonávajúcim dokazovanie a na jeho úvahe, aké dôkazy vykoná a akým spôsobom dokazovanie doplní, akú z nich vyvodí hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vychádzajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii. Následne sťažovateľ argumentoval povinnosťou daňového subjektu znášať dôkazné bremeno počas celého daňového konania, z čoho teda vyplývala povinnosť žalobcu predložiť relevantný dôkaz pred vyrubení dane, pričom sťažovateľ tiež poukazoval na to, že v čase daňovej kontroly žalobca takéto dôkazy nepredložil.

30. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že s tvrdeniami žalobcu a predloženými listinami sa mal žalovaný v rozhodnutí vysporiadať spôsobom ustanoveným v § 63 ods. 5 daňového poriadku tak, že buď vysvetlí, prečo sa nimi nezaoberal (alebo nemohol zaoberať), alebo im priradí dôkaznú hodnotu a vysvetlí, v akom vzťahu sú zistené informácie (dôkazy) k ostatným dôkazom a k meritu veci. Keďže tak neurobil, ostáva súdu si len domýšľať, ako sa žalovaný k týmto listinám a tvrdeniam postavil, alebo či a prečo ich celkom opomenul a do rozhodovacieho procesu ich nijako nezahrnul.

31. Kasačný súd poukazuje na to, že tento dôkazný návrh žalobcu nebol bez súvisu s posudzovanými rozhodujúcimi skutočnosťami, pretože žalobca sa ním zjavne pokúšal identifikovať prijatý tovar, nakoľko daňové orgány opakovane uvádzali ako dôvod pochybnosti aj nedostatočnú identifikáciu tovaru (pomocou IMEI čísla). Nešlo teda o taký nedostatok či vadu konania, ktorý by bolo možné bagatelizovať a konštatovať, že zjavne nemohol mať nijaký vplyv na výsledok odvolacieho konania. To, že dokazovanie vedie správny orgán, ktorý rozhoduje, ktorý dôkaz vykoná, neznamena, že správny orgán môže postupovať svojvoľne. Naopak, musí svoj postup zdôvodniť tak, aby bolo zrejmé, že sa jeho postupom naplnil cieľ daňového konania a že sa rešpektovali práva daňového subjektu. V danom prípade však kvôli nezohľadneniu dôkazného návrhu žalobcu vznikajú pochybnosti o správnosti postupu aj samotných záverov žalovaného, čo krajský súd pre absenciu vysvetlenia v odôvodnení napadnutého rozhodnutia subsumoval pod nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, hoci v žalobe pôvodný žalobca namietal z tohto dôvodu predovšetkým nedostatočné zistenie skutkového stavu.

32. Sťažovateľom naznačená nemožnosť predkladať ďalšie dôkazy v daňovom odvolacom konaní nemá oporu v daňovom poriadku. Naopak v § 72 ods. 4 písm. d) daňového poriadku je uvedené, že odvolanie musí obsahovať aj „dôkazy preukazujúce odôvodnenosť odvolania, ak sa v odvolaní nenamieta len rozpor s právnymi predpismi; ak je to možné, daňový subjekt predloží aj listinné dôkazy“, a v § 74 ods. 2 a ods. 3 daňového poriadku je upravený postup odvolacieho orgánu v odvolacom konaní, kde je upravené aj dokazovanie a prihliadanie na nové skutkové zistenia v odvolacom konaní. Preto kasačný súd mimo striktné medze rozhodovania o kasačnej sťažnosti poznamenáva, že žalovaný sa predloženými listinami mohol a mal vecne zaoberať a priradiť im dôkaznú hodnotu pre konanie.

33. Pri druhom dôvode zrušenia napadnutého rozhodnutia, ktorý uviedol krajský súd, však kasačný súd súhlasí so sťažovateľom, že jeho dokazovanie bolo zamerané na splnenie zákonných podmienok práva na

odpočítania dane podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 vo väzbe na § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z., nie na účasť daňového subjektu na daňovom podvode a s tým súvisiacej požiadavke na preukázanie jeho vedomosti o zapojení do podvodnej schémy či porušení pravidiel primeranej obozretnosti daňového subjektu pri realizácii obchodných transakcií poznačených podvodom na dani. K nepriznaniu práva na odpočítanie dane na vstupe môže viesť už dôvodné spochybnenie skutočného dodania tovaru dodávateľom žalobcu deklarovaným v predložených faktúrach, spojené s následným nepredložením ďalších relevantných dôkazov a neunesením dôkazného bremena daňovým subjektom. V tomto zmysle sa naozaj krajský súd svojím konštatovaním odchyľil od ustálenej a rozsiahlej judikatúry (v ostatnom období napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžfk/27/2017; 8Sžfk/31/2017; 1Sžfk/17/2016), čo však nič nemení na existencii primárneho dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia krajským súdom.

34. V okolnostiach prípadu však za zmienku stojí, že žalovaný svoje hodnotenie žalobcom predložených dôkazov do veľkej miery stavia na svojich zisteniach z daňovej kontroly v dodávateľskej spoločnosti CIC s.r.o., na základe čoho spochybnil pôvod a vlastníctvo tovaru tohto dodávateľa žalobcu (hoci nie priamo samotnú existenciu tovaru ani jeho fyzické dodanie). V tejto línii úvah potom daňové orgány pokračovali poukazom na ustanovenie § 3 ods. 6 daňového poriadku, ktoré však v druhej vete predpokladá ako hypotézu svojej aplikácie účelové obchádzanie alebo znižovanie daňovej povinnosti, čo už vyžaduje aj určitú subjektívnu stránku u daňového subjektu. Je možné, že krajský súd mal na mysli túto skutočnosť, svoje úvahy v tomto smere však bližšie nerozvinul.

35. Ak naopak daňové orgány vychádzali z ustanovenia prvej vety § 3 ods. 6 daňového poriadku, nie je z ich odôvodnenia zrejmé, ako súvisí tvrdené nepreukázanie vlastníckeho práva k tovaru u (sub)dodávateľov dodávateľa so spochybnením, čo bolo skutočným obsahom právneho úkonu medzi pôvodným žalobcom a jeho dodávateľom (kúpna zmluva podľa Obchodného zákonníka a dodanie tovaru). V tejto časti odôvodnenia budú musieť daňové orgány doplniť a upresniť svoje úvahy, ak budú v ďalšom konaní trvať na svojich záveroch, ktoré chcel žalobca podrobiť súdnemu prieskumu.

36. S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 461 SSP zamietol kasačnú sťažnosť s konštatovaním, že neobsahovala také argumenty, ktoré by spochybnili správnosť rozsudku krajského súdu, keďže sa kasačný súd stotožnil s ťažiskovým dôvodom rozhodnutia krajského súdu. V ďalšom konaní u žalovaného bude potrebné odstrániť nedostatky, ktoré vznikli v odvolacom konaní.

37. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a priznal žalobcovi náhradu trov tohto konania, keďže sťažovateľ v tomto konaní nebol úspešný, čo znamená úspech žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.